

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput VIII. Amabilissimus Servator noster Christus Dominus illi eo tempore
revelat, se specialem ipsius fore instructorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT VIII.

Amabilissimus Servator noster Christus Dominus
illi eo tempore revelat, se specialem ipsius fore instructo-

rem.

Quemadmodum hæc Virgo plurimum, in singulari sua, ultimis his annis, perfectione profecit, prout ex praecedentis capituli, ad annum sexcentesimum vigesimum quartum, & sexcentesimum vigesimum quintum pertinentibus scriptis intellectus: ita etiam divina gratia (que novem istis postremis annis exequare videntur omnes, quibus per preteritos septuaginta fuerat cumulata) angebantur, dum se in dies magis Deus illi anime communicabat, quam ad maximam suam gloriam, nostro seculo virtutum statuit exemplar, secuturis autem divinarum gratiarum prodigium. Has inter gratias est specialissima, quam obtinuit sub medium Januarii, anni sexcentesimi vigesimi sexti: licet vero complures alias attingat materias, potissimum tamen spectat ad presentem, dum de sublimi ipsius agimus perfectione. Ad hanc enim nihil magis illum invitabat, quam quod sibi tum a magno Deo nostro, acie toti sancti & doctri viri in mundo viventes, totque jam virtute funeti & beati, ac tandem tot caelestes Angelis, qui ipse continuè affiebant, eamque instruebant, in specialem constitui videret instruere ipsum summet proprium filium Christum Jeum servatorem nostrum. Mirabilem istam visionem his verbis describit.

Recollegi me agendo cum Deo, & eliciendo vehementissima desideria, atque ardentissimos affectus, ut me sanctissimæ ipsius conformatem voluntati, in omnibus meis operibus: præsertim vero petebam lumen, & cognitionem divinarum veritatum. Postquam autem alia quædam specialia cum ejusdem Majestate contulisset, conflexi Christum Dominum, delicum nostrum, in specie duodennis adolescenti, comitantibus ipsum multis Angelis, qui illum adorabant, eisque inserviebant. Incedebat summam præse ferendo gravi-

Vita Marin. de Escobar, Pars II.

E 2

quam

quam illic vides, erit tuus dux, tuusque instrutor, & adjutor tuus in rebus omnibus, docebitque te omnes linguis.

Obstupescens, his auditis, respondi humiliter & verecundè: Mi Domine, tu es meus Deus, meus dux, mea lux, & meus Magister; quomodo me alteti vis committere? qua in re mea anima videbatur sentire difficultatem. Verum idem Dominus Deus noster me est consolatus dicens: Ita est, Anima, & erit, sicut dicas: modo autem non intelligis, quòd collimem, sic tecum agendo, donec tibi id magis appetiam, ac declarém. Domine mi Deus, simè gnatus ac linguarū, ijs omnibus pati subjunxi ego, fiat in omnibus sanctissima tua voluntas. Dediti mihi tot Angelos, in quavis re, & qualibet veritate comprehendere tua bonitatem, ut scis: & hi mihi, hendendo: ideoque absolutissimum pof divino tuo iusatu, beneficiant, me adjuvant, meosque tot jam annis aequali socios: necesse est hæc omnia non sufficere, eò quod magna sit mea miseria, & indigentia. Sis benedictus propter opera tua, & misericordias, atque imperfcrutabilitia iudicia. Bene est, Anima, dixit Dominus: nihilominus animadverte. Dum aliquis Rex habet filium Principem, & suorum hæredem regnum, quem sicut se ipsum diligat, non est contentus, quod illi constituantur, in cuius sinu educetur, vel alios famulos, à quibus vesciatur ac induatur; alios, à quibus circumducatur per ambulacra, & recreetur, atq; exhibaretur: præter hos enim ipsi assignat magistrum & magistrum morum, cùm hæc omnia competant majestati Regis, & Filij Principis, qui educatur. Et iuper hæc omnia ipse met Rex semper assiduè agit quasi superintendentem torius hujus familiæ, sollicitus de filij educatione, atque cum paterna cura & amore invigilat, ut probè educatur, habeatque commoditatem, & quidquid facit ad eiusdem profectum. Sic igitur se suo modo habet, quod facio, talisq; est providentia, quæ prospicio illis meis eleétis, in quos ex mea bonitate, jam inde à mea aeternitate, oculos conjeci.

Sermo iste Divinæ Majestatis me rapuit in admirationem, dum considerarem immensam illam charitatem, quæ curat, ut bene sit pauperculis creaturis: & inter

hæc quodammodo naturaliter verecunda, bar, ac reverebat decoram speciem illius, qui mihi designabatur in magistrum; quia existimabam, proculdubio esse supremum Angelorum, & prorsus eximijs praeditum dotibus. Videbam ipsum tanquam indu-tum purissimo & excellentissimo spiritu omnium Religiosorum Ordinum, quos Deus habet in sua Ecclesia, & ac si quodam ineffabili modo omnibus ipsorum foret exornatus vestimentis, uniusque ipse esset omnium simul junctarū perfectionum causa: pax, & quasi omnium scientiarū perfecti-priam, ac declarém. Domine mi Deus, simè gnatus ac linguarū, ijs omnibus pati subjunxi ego, fiat in omnibus sanctissima tua voluntas. Dediti mihi tot Angelos, in quavis re, & qualibet veritate comprehendere tua bonitatem, ut scis: & hi mihi, hendendo: ideoque absolutissimum pof divino tuo iusatu, beneficiant, me adjuvant, meosque tot jam annis aequali socios: necesse est hæc omnia non sufficere, eò quod magna sit mea miseria, & indigentia. Sis benedictus propter opera tua, & misericordias, atque imperfcrutabilitia iudicia. Bene est, Anima, dixit Dominus: nihilominus animadverte. Dum aliquis Rex habet filium Principem, & suorum hæredem regnum, quem sicut se ipsum diligat, non est contentus, quod illi constituantur, in cuius sinu educetur, vel alios famulos, à quibus vesciatur ac induatur; alios, à quibus circumducatur per ambulacra, & recreetur, atq; exhibaretur: præter hos enim ipsi assignat magistrum & magistrum morum, cùm hæc omnia competant majestati Regis, & Filij Principis, qui educatur. Et iuper hæc omnia ipse met Rex semper assiduè agit quasi superintendentem torius hujus familiæ, sollicitus de filij educatione, atque cum paterna cura & amore invigilat, ut probè educatur, habeatque commoditatem, & quidquid facit ad eiusdem profectum. Sic igitur se suo modo habet, quod facio, talisq; est providentia, quæ prospicio illis meis eleétis, in quos ex mea bonitate, jam inde à mea aeternitate, oculos conjeci.

Sermo iste Divinæ Majestatis me rapuit in admirationem, dum considerarem immensam illam charitatem, quæ curat, ut bene sit pauperculis creaturis: & inter

venient ad me quidam Sanctus Patriarcha cuiusdam Religionis, jussitque me suo nomine quædam dicere nonnullis suis Religiolis, quos nominavit. Observavi, etiam unum ab ipso fuisse inter viventes nominatum, qui jam fuerat mortuus. Commota sum, & more meo extimui, an non pateter illusionem, dixique intra me: Quid est hoc? cùm iste jam vitâ sit functus, quomodo, aut quare mihi à Sancto Patriarcha opus erat mandari, ut illum quoque alloquerer? Hærebam in eo dubio, tem-pérque tamen in Deo meo confidebam, quod me esset illuminatus, prout semper ex sua misericordia facit, ut liberaret me molestiâ. Tum ille supremus Angelus ad me accessit, mihique gravissime & simul amabilissime dixit: Anima, cur affligeris? quæ est causa tue turbationis, dum animo

animo revolvis, quā ratione te is Sanctus Patriarcha jussit alloqui illum jam mortuum Religiosum? Videturne tibi id mirum, quod tamen minimē est mirabile in vita spirituali? Non voluit tibi dicere sanctus, ut ea, quā tibi commendavit, eodem modo nuntiaret mortuo, quo viventibus: sed his, quōd illos admoneat, ut se emendent; defuncto autem, acsi ex eo querat, quomodo sit constitutus ob culpas, quarum fuerat complexum viventibus. Et verò ita se res habuit, quia mihi deinde anima illius defuncti apparuit, rogavítque me, ut ipsam commendarem Deo, siquidem graves pateretur pœnas ob illos ipso defunctus, quos Sanctus Patriarcha reprehendebat in viventibus. Hoc supremi Angeli (talem namq; ego esse putabam) dicto evasi doctior, unāque inde cepi solatum, dum animadverterem, Sanctum Patriarcham mihi significare voluisse, in quo versaretur statu defunctus. Postea intellexi à Deo, quōd in hoc eventu permiterit meam animam turbari, ut mihi præberet occasionem audiendi supremi Angeli, & alloquendi, utque illi assuererem. Nihilominus, et si mihi mysticus iste Angelus non multò pōst, divinum pandendo mysterium, aliam explanaverit magnam difficultatem, cūm ipsum necedum plenè agnoscere, necduni etiam omnem perdebam metui junctam erubesciam.

Hunc in modum transegi propè quinque dies, quando matutino quodam tempore diei Dominicæ, quā Divini Pueri perditi recolebatur commemoratio, dum confutis meis abrepta affectibus agerem cum DEO, postquam mihi cum ipso versanti quadam acciderunt plena mysterijs, de repente confixi spectabilem illam miræ authoritatis personam, quam ego supremum Angelum appellabam, qui sedens in quadam admirabili sella me, magna cum maiestate, & pari charitate, nullo tamen mihi dicto verbo, intuebatur. Subito recurri ad Deum, quem cum ardentí desiderio, & vehementi conatu rogavi, ut me doceret, atque illuminaret ad agnoscendas suas veritates, quandoquidem nihil aliud amarem, ullóve prosequeret affectu.

Interea, dum me abstraherem, & pro virtibus vitarem aspectum illius sū premi Angeli, vidi, non absque interna meispiritus pugna (quia non poteram amplius reluctari,) accedentes quodam Angelos, & magna cum observantia ac venerazione osculan tes ipsius manum: deinde verò cum modestissima comitate illum exuentes vestibus ijs mysticis, quibus fuerat induitus, quā mihi, sicut dixi, videbanr referre habitus omnium & singulorum Ordinum Religiosorum. Has autem exutas reponebant in grandi pelvi, quam suis quidam Angelus manibus tenebat. Dum excurrent ultimam vestem, quā mihi apparebat candidior nive, vidi illum Dominū, quā m haec tenus esse judicaveram supremum Angelum, & qui tam amabiliter fuerat personatus, esse Personam Christi Jesu Domini nostri, veri Dei & Hominis Idem Dominus retinuit vestem regiam magnæ Majestatis, & resplenduit divinis radijs instar solis, habuitque in sacratissimo suo capite pretiosissimum diadema.

Agnito hoc Domino nostro, illustrata eo lumine, quod mihi ab iphus benignitate communicabatur, abjeci me ad sacros ejusdem pedes, & cum magno meo gaudio atque solatio ipsum adoravi. Tum surgens Dominus ex ea priore sella, descendensque per paucos gradus, consedit mihi vicinior in alia æquè admirabili. Assistebant Majestati hujus Divini Regis plurimi alij Angeli, unā cum ijs, qui pér iphus misericordiane morantur in meo cubiculo: & ego adhuc manebam prostrata, atque propinquior illis divinis pedibus, nullum proferendo verbū. Ipse verò mihi amanter & benignè dixit: Anima, ego sum tuus Dominus, tuus dux, & tuus Magister; Ego sum ille, quem videbas quasi personatum, ut propterea obstupueris, fucisque perplexa & attonita. Quod te modò oportet facere, & ego à te fieri volo, est, ut ad omnia respondeas, de quibus te proximi meo nomine interrogabunt, dicāq; illis, quidquid me velle, & cedere ad majorem meam gloriam, atque obsequium, intellexeris & sciveris. Loquere ipfis secure, ego enim tibi quavis hujusmodi occasione

semper adero, & illuminabo te, instruámque internè. Nunc vale, & quiesce in tuo Deo. Id dicendo impertitus est mihi suam sanctam benedictionem, & omnibus ijs Sanctis Angelis ibi præsentibus, abivitque Ejusdem Majestas, me obstupefcente, & ob tam divina opera gaudente.

Deinde ab eodem Domino intellexi, illo adscito vestitu, repræsentante habitum omnium Religiosorum Ordinum, quo Ipius Majestas se spectandam exhibuerat, significatum fuisse, quod in hoc Domino nostro sublimissimè existant, atq; ab ejusdem Divina virtute universæ omnium creaturarum perfectiones in summo gradu deriventur; quodque admirabili modo, quo ostendebat se querere, & non invenire ullam creaturam perfectam, & quæ omtimodè foret idonea, ad habendam mei curam, mihi indicare voluerit, se solum esse perfectissimum doctorem omnium scientiarum, & infinità præditum sapientia ac potentia, ad eas communicandas, seque velle meum agere ducem & instructorem. Dixit mihi præterea, me per eos dies fuisse ab ipso relictam perplexam & meticulo-fam, non agnoscentem, qualis foret ea Persona, quæ mihi novomodo assignabatur, ut me doceret, propterea quod delectaretur, videndo interea meos affectus, atque

audiendo meos clamores, & suspiria ad Deum. Sicut Pater, qui, ut se filio suo recreet, videndo quid agat, & auscultando ejusdem querelas ac sermones, se similit alium & occultat; deinde vero post personā ipsum attollit ad brachia, illoque blandiendo, & amoris exhibendo induci, se præbet agnoscendum, unde puerulus exhilaratur, & repletur solatio, tenerè sicut Patrem amplexando. Benedicuit magnus hic Dominus in aeternum, Amen.

Non explicit hoc loco Sancta Virgo, quoniam oporteat intelligere, quidve significare Deus voluerit, dum illi promisit, fore, ut Divum iste instructor eam doceat omnes linguis, pas id exposuerat in alio scripto, quod suo loco referemus: ubi ipsi Deus declaravit, donum bulgarum, quod illi communicabat, esse sicut nullo obnoxium erroribus, ut in diversi negotijs, varijsque proximorum necessitatibus, qui ab ea petierent consilium, semper daret responsa vera, atq; tali loquela, modo, & ratione plurimū omnibus prodesset, secundum exp̄libet indigentiam. Quod quam fuerit exactum, probat innumerorum hominum experientia, qui obsequentes consilij & regissimus huius famulae Dei, sunt adepti pacem in diversi suis spiritujs, & in negotijs conducendis ad bonum spirituale non erraverunt.

CAPUT IX.

De purissimo, & ardentissimo, hujus animæ erga DEUM, amore.

Vandoquidem perfectio animæ est connexa cum amore Dei, qui immo animam esse magis ac magis perfectam, non est aliud, quam esse magis magisque amantem Dei; nam quantum crescit regina omnium virtutum charitas, tantumdem quoque crescunt cetera & proficiunt: recensabo sequentibus capitibus nonnulla rara prorsus exempla charitatis hujus Virginis, & affectus amoris, quo cerebatur in Deum, unde possit intelligi altissimus filius virtutum gradus, quem, divinâ adjuvante gratia, concendit. Inſtruavi nonnihil supra de sacro illo incen-

dio (quod sancti sobriam vocant ebrietatem amoris) quo hæc sponsa Christi, sibi crepsit, & quodammodo non satis rationis compas, solum vehementia affectus, ambebat ad quendam amabilissima adynata, ut ipius verba magis viderentur efformata in ardore voluntatis, quam profecta à lumine intellectus. Nec aliquid hic spectans addam, ut eadem veritas clarissima percipiatur. Dicit porro in sua quendam scripto, vigesimâ octavâ Januarii, anno sexcentesimo vigesimo quinto.

Vacabam orationi vehementer cogitare, videre magnum nostrum Deum, cognoscere, frui, eliciendo tam amanter ardentes affectus,